

eller et Ja ind paa et Straaplan. Se, det er to ærede Medlemmer af Flertallet, som naturligvis have ganske andre Forudsætninger til at dømme om Thingets Mening med Hensyn til dette Forslag end jeg. Jeg har ingen, og derfor skal jeg heller ikke fordybe mig for meget deri, men kun gjøre min egen Mening gjældende. Jeg har nemlig ikke opfattet det saaledes, som det ærede Medlem udtalte, at det er et meget stort Spørgsmaal, der staar til Afgjørelse. Jeg har ikke opfattet det anderledes, end at det er et Spørgsmaal af meget ringe Betydning, der staar til Afgjørelse i dette Dieblst, af meget ringe Betydning, et taktisk Spørgsmaal, og at dets Betydning vel egentlig maa ligge indenfor det ærede Flertals egne Rækker. Thi om de skulle lade et Lovforslag forkaste strax, naar de Herrer staa paa det Standpunkt, som de viste os forleden Dag ved Provisoriet, eller de skulle lade det gaa i Udvalg, dette taktiske Spørgsmaal om et enkelt Lovforslag, det anser jeg i Virkeligheden for et overmaade ringe Spørgsmaal, hvis der ikke ligger Noget bagved, hvis ikke den Opfattelse, som det ærede Medlem fra Horsens (Bajer) fremsatte, at det er en Anvisning paa et Straaplan, man i det ene Tilfælde siger ja eller nei, giver sig ind paa. I Almindelighed har jeg opfattet det saaledes, at det høie Flertal bekyndte sig til saglig Forhandling, aaben og ærlig, saglig Forhandling. Jeg har ment, at dermed forstås, at man tog enhver Sag for til Drøftelse og gennem Drøftelsen fremsatte sine Grunde for hyderligere Fremme eller ei. Og udenfor Grundlaget for det provisoriske Regimente har jeg for mit Vedkommende talt og handlet gjentagne Gange i samme Forstaaelse af saglig Forhandling som det ærede Flertal. Jeg har erklæret mig villig til at forhandle enhver Sag efter dens egen Bestaenhed, der laa udenfor Spørgsmaalet om Grundlaget for Ministeriets provisoriske Eksistens. Det har de Herrer hidtil kaldt Skinforhandling. Jeg har i alt Fald, forekommer det mig, aabent sagt, baade hvad det var, og hvorhen det strakte. Nu ser jeg, at denne Forstaaelse af saglig Forhandling brydes af det saglige Forhandlingsparti ved det Forslag, der til den ene og den anden Side er stillet paa Grunde, som jeg ikke kjennder. Det kan jo gjøre os mere betænkelige ved, hvad de Herrer mene med deres Politikk. Thi den ene Dag at gaa samlede til Afstemning med Ministeriet eller med Høire for at bevare det Grundlag for os for den provisoriske Styrelse, hvorefter Ministeriet efter sin Opfattelse sidder, og den anden Dag at øve sin Tapperhed i at slaa Bløde, det vil sige

enkelte særlige udenfor dette Grundlag liggende Bløde, slaa Bløde af den Tidstid, det Ukrudt, hvis Rod man ikke tør oprykke, fordi man frygter for, at det skal sætte Spire igjen, det er den Slags Tapperhed, jeg ikke sætter Pris paa, og som jeg ikke kan bygge min Afstemning paa, saa meget mindre som den Udvikling, jeg har hørt fra det ærede Medlem fra Langeland (Brandes), Punkt for Punkt taler mod den Politikk, han har ført i de sidste 3 Aar. Naar jeg nu skal begrunde min Afstemning over dette Spørgsmaal, under den Situation, som i Dieblstet foreligger i Folkethinget, er det aldeles uafhængigt af det ærede Medlem fra Langelands Grunde eller paa Trods af disse, efter den Erfaring, jeg har gjort om hans Politikk. Og jeg indrømmer, jeg siger, det er med Anerkjendelse af den formelle Berettigelse, som det ærede Medlem fra Seire (Holftein) har, til i Slut med tidligere Forhandlinger her at foreslaa Overgang. Det ærede Medlem fra Langeland vil mene, at Valget har særlig lagt Flertallet paa Sinde at forkaste det uden Overgang til 2den Behandling. Jeg veed ikke, hvad det ærede Medlem fra Langeland ved sidste Valg kan have sagt i den Retning, der var jo noget Høre derovre, og jeg kjennder jo saa meget til Valgbewægelsen under en saadan Situation, som jeg for Resten aldrig selv har været i, at jeg veed, at det kan være farligt at udtale sig. Men jeg vil sige, det ærede Medlem skal ikke være saa hange for Langelænderne; thi dengang han første Gang stillede sig, stillede han sig paa Folkethingsparlamentarismens klare Standpunkt: „Jeg slutter mig til Folkethingets Venstre, jeg hylder den i Grundloven nedlagte Folkethingsparlamentarisme.“ Nu kan han møde med: Jeg glæder mig over, at Folkethingsparlamentarismen er opgiven. Det gjælder ikke om, at Folkethingets Billie føres igjennem, men mere Ideer og Signende, som staa at læse i Rigsdagstidende. Naar man kan paa disse Hovedpunkter changere og kalde det Formalisme at stemme mod det, som Ministeriet selv paaftaar — lad det nu være med mere eller mindre Ret — er Grundlaget for dets provisoriske Styrelse, og stemme for at bevare dette for Dagen efter at vise Tapperhed med Hensyn til en Sags Overgang eller ikke til 2den Behandling, saa siger jeg: de Grunde anerkjennder jeg ikke fra det ærede Medlems Side, saa meget mindre som det ærede Medlem i de sidste 3 Aar netop har stemt for det Samme, for Overgangen til 2den Behandling. Det ærede Medlem har stemt for meget betydelige ekstraordinære Bevillinger til denne samme provisoriske Minister, han talte om